

gældende Jernbaneanlæg. Jeg vil nu bede det høje Ting fastholde, at det Resultat, Kommissionen kom til, er det, jeg for Resten havde gjort gældende her ved anden Behandling i Sagen, at man ikke maatte overse, at en hvilken som helst Værdistigning, som finder Sted af en hvilken som helst Aarsag, maa give sig Udtryk i Ejendomsskyldsætningen. Det er ganske ligegyldigt, om det er Jernbaner, Garnisoner, Havne eller Konjunkturer, som ere Aarsag til en Ejendoms Stigning i Værdi. Stigningen maa ved den første Vurdering, som finder Sted derefter og ogsaa ved de efterfølgende Vurderinger finde et Udtryk gennem den for den paagældende Ejendom fastsatte Ejendomsskyld. Vi have altsaa allerede en Værdistigningsskat gennem Ejendomsskylden, men Spørgsmaalet bliver saa kun dette, hvorvidt man vil belægge den Del af Ejendomsskylden, som formenes at skyldes en saadan Værdiforøgelse paa Grund af de Forhold, man ønsker Bidrag til, med en højere Værdistigningsskat, en højere Ejendomsskyld end den sædvanlige.

Naar vi nu se hen til dette Forslag, er dette store principielle Spørgsmaal, som man skulde tro nu var løst i den store Kommission og i den senere følgende Lov om Jernbaneskyld, fuldstændig kastet over Bord. Den højtærede Minister foreslaar slet ikke nogen Værdistigningsskat; nej, han foreslaar en Grundværdistigningsskat. Det vil med andre Ord sige, at man slet ikke kan komme i Berøring med Vurderingerne til Ejendomsskyld, eftersom disse Vurderinger ikke indeholde en særlig Fastsættelse af en Grundværdi i Mod sætning til Værdien af de Bygninger eller andre Ting, som maatte være opførte eller anbragte paa den. Derfor vil Ministeren altsaa have en helt ny Vurdering i disse seks Byer af de Grunde, hvorpaa de Bygninger ere opførte, som man ønsker at paa lægge den nye Skat. Jeg ved nu ikke, om det er forsætligt eller uforsætligt, at Ministeren har benyttet Ordet Grundværdistigning, men tydeligt er det, at efter Lovforslaget kan der ikke blive Tale om andet end Grundværdi, og naar der i Lovforslagets § 2 staar, at der af Vurderingsraadene for de i § 1 nævnte Byer bliver for Kommunens Regning at foretage en Ansættelse af Ejendommenes Grundværdi, er det klart, at der efter dette Forslag ikke kan blive Tale om at benytte den netop nylig over hele Landet tilendebragte nye Skyldsætning til Ejendomsskyld. Jeg maa her sige, at hvorledes man skal være i

Stand til at fastsætte enhver Ejendoms Grundværdi i disse seks Byer, er mig ret uforklarligt, men at skulle føre den tilbage til Begyndelsen af Aaret 1910, altsaa endnu 1 $\frac{1}{4}$ Aar tilbage fra det nuværende Tidspunkt, synes mig at være en endnu vanskeligere Opgave. Det er altsaa dette, vi maa fastholde, synes jeg, at enhver Værdistigning udgør en integrerende Del af Ejendomsskylden, og det er dette, man altsaa nu har kastet bort ved at vende tilbage til det tidligere Forslag, om Grundværdien, idet man har kastet det bort, som halvandet Aar tidligere i Loven om Jernbaneskyld erkendtes og blev lagt til Grund for den store Lov paa dette Omraade, som den højtærede Minister selv forelagde. Jeg ved ikke, om det skal være en Tribut til visse Henry George'ske Teorier, eller om det kun skyldes, at den højtærede Minister har ment: naar jeg skriver noget af det, som staar i Loven om Esbjerg Havn, kan det vel ikke være saa ganske galt. Men jeg synes, at naar der siden har siddet en stor Kommission, som er kommen til et Resultat, som er ganske afvigende derfra, burde man ikke vende tilbage til det Princip, som ikke blot er forladt af Kommissionen, men som er fuldstændig forkastet her i Tinget. Det er saa meget mindre heldigt at ville gøre det i dette Tilfælde, som det netop er *Anvendelsen* af visse Ejendomme i de paagældende Byer, som man tænker sig skulde kunne bringe deres Ejere en Fordel; men af den Aarsag at vurdere deres *Grunde* forekommer mig ganske urimeligt.

Den næste store Forskel mellem dette Lovforslag og Loven om Jernbaneskyld, til hvilken man jo henviser som en Analogi, er netop den Kapitaludbetaling, som maa siges i Virkeligheden at være forkastet af begge Ting, eftersom Loven om Jernbaneskyld jo blev enstemmig vedtagen i begge Ting. Her foreslaas en Kapitaludbetaling af indtil $\frac{2}{3}$ af Værdistigningens Beløb. Jeg kan i alt Fald ikke forstaa, at Ordene i § 3: Afgifterne . . . maa indenfor hver Femaars-Periode — de skulde jo betales i aarlige Rater i 5 Aar — „ikke for nogen Ejendoms Vedkommende tilsammenlagte udgøre mere end $\frac{2}{3}$ af den ved den seneste Vurdering udfundne Værdistigning". Man har altsaa nu i disse Garnisonsbyer ment at kunne foreslaa en Kapitaludbetaling i aarlige Rater, med $\frac{1}{5}$ hvert Aar i 5 Aar. Men Jernbaneskyldkommissionen og for Resten ogsaa Rigsdagen har jo ikke villet admittere dette ved en Foranstaltning af en langt mere permanent Karakter end